

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 283/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 9P/162/2025-144 z 22. decembra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoP/20/2026-175 z 24. februára 2026 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny a práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a čl. 7 charty napadnutými uzneseniami mestského súdu a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Navrhuje tiež priznať jej finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva, že sťažovateľka, matka maloletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletý“), sa návrhom doručeným mestskému súdu 2. decembra 2025 domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd upravil styk otca s maloletým takto: „*Otec je oprávnený stretávať sa s maloletým v každom nepárnom kalendárnom týždni v stredu v čase od 15:30 hod. do 17:30 hod. a v každom párnom kalendárnom týždni v sobotu v čase od 9:30 hod. do 17:30 hod., počas Veľkonočných sviatkov*

každú Veľkonočnú sobotu v čase od 9:30 hod. do 17:30 hod., počas vianočných sviatkov každý prvý sviatok vianočný v čase od 9:30 hod. do 17:30 hod. a nad rámec bežného styku počas roka počas letných prázdnin aj v každom párnom týždni v piatok v čase od 9:30 hod. do 17:30 hod a to výlučne v prítomnosti matky, ktorá je povinná nerušiť priebeh stretnutia otca s maloletým a ktorá je povinná byť vzdialená od maloletého v čase styku s otcom minimálne tri metre eventuálne podľa úvahy súdu, pričom styk otca s maloletým bude prebiehať vždy na mieste, na ktorom sa vopred matka a otec písomne minimálne jeden deň vopred dohodnú a to až do doby, kým sa zdravotný stav maloletého preukázateľne nezlepší a súčasne jeho vzťah s otcom nezlepší s tým, že otec je povinný maloletého si vyzdvihnúť v mieste bydliska matky pri vstupnom vchode bytového domu. Otec je povinný rešpektovať zdravotný stav maloletého a pokyny odborníkov.“ Návrh sťažovateľka odôvodnila najmä tým, že psychický stav maloletého je v súvislosti s kontaktmi s otcom vážne narušovaný a bez okamžitého zásahu môže dôjsť k ďalšiemu poškodeniu jeho psychického a emocionálneho vývinu. Mestský súd uznesením č. k. 9P/162/2025-144 z 22. decembra 2025 návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, pretože nezistil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov maloletého vo forme nariadenia neodkladného opatrenia, keďže nebolo preukázané žiadne potenciálne ohrozenie maloletého v intenzite, ktorá by odôvodňovala upraviť styk otca s maloletým za prítomnosti matky. Uviedol, že lekárske správy predložené matkou, keď bol maloletý vyšetrený po styku s otcom, obsahujú subjektívne tvrdenia matky o akútnom zhoršení psychického stavu maloletého, ktoré však nijakým spôsobom neosvedčila. Naopak, z predložených lekárske správ vyplýva, že počas vyšetrení bol maloletý pokojný, usmievavý, komunikatívny, spolupracuje a zo zdravotného hľadiska bol v poriadku, bez potreby intervencie.

3. Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu mestského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13CoP/20/2026-175 z 24. februára 2026 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil s odôvodnením, že matka v konaní neosvedčila, že jej dohľad nad priebehom styku otca s maloletým by bol nevyhnutný, teda že bez jej dohľadu nad výkonom práva otca na styk s maloletým by bol psychický vývin maloletého narušený, práve naopak, krajský súd nepovažoval za potrebné ani vhodné, aby sa styk otca s maloletým realizoval v prítomnosti matky vzhľadom na existenciu vážneho rodičovského konfliktu, ktorého účastníkom by bol pri styku s otcom za účasti matky bezprostredne aj maloletý a práve to by nedôvodne narúšalo jeho psychický stav.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Mestský súd a krajský súd vyžadovali od sťažovateľky takú mieru dôkazného štandardu (preukázanie potenciálneho ohrozenia maloletého v dostatočnej intenzite, nie jeho osvedčenie), ktorá je v štádiu rozhodovania o neodkladnom opatrení nielen nad rámec zákona, ale aj v rozpore s jeho zmyslom.

b) Právny názor mestského súdu, podľa ktorého lekárske správy predložené matkou obsahujú subjektívne tvrdenia matky o akútnom zhoršení psychického stavu maloletého, ktoré však nijakým spôsobom neosvedčila, je nesprávny a nelogický. Lekárske správy preukázali, že psychická záťaž v súvislosti so stretávaním s otcom je pre dieťa neprimeraná, pričom tieto zistenia neboli v konaní o neodkladnom opatrení brané s mimoriadnou vážnosťou. Mestský súd a krajský súd neprípustne

zúžili pojem „ohrozenie“ len na situácie viditeľného a objektivizovaného somatického poškodenia. Súdny nevykonali test proporcionality, neuviedli, prečo považujú prítomnosť matky pri styku za neprimeraný zásah do práv otca.

c) Napadnuté uznesenie mestského súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že súd sa nevysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky, najmä s tým, že návrh smeroval k zachovaniu styku, nie k jeho eliminácii, že malo ísť o dočasnú úpravu formy styku, nie o meritornú zmenu rodičovských práv, že navrhované opatrenie bolo najmiernejšie možné a že jeho účelom bola najmä ochrana maloletého pred psychickou destabilizáciou, ktorá sa podľa tvrdení matky a predložených listín opakovane prejavuje v nadväznosti na realizáciu styku.

d) Aj napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne, pretože krajský súd nastavil nesprávny dôkazný štandard, nevykonali test proporcionality, nevysporiadal sa s podstatnými odbornými podkladmi, redukčne vyhodnotil lekárske správy a nové okolnosti podriadil skoršiemu rozsudku o styku, čím znemožnil účinnú a preventívnu súdnu ochranu v situácii, keď práve táto ochrana bola jadrom návrhu. Krajský súd sa s nosnou argumentáciou sťažovateľky nevysporiadal ústavne konformným spôsobom.

e) Súdny neprípustne vychádzali zo záverov rozsudku z marca 2025 napriek zmenenej skutkovej situácii.

f) Krajský súd sa nevysporiadal so sťažovateľkou predloženým znaleckým posudkom prof. MUDr. Tibora Šagáta, CSc., podľa ktorého maloletý nemá rovnomerný vývin, má špeciálne potreby vyplývajúce z PAS a Aspergerovho syndrómu a vyžaduje starostlivosť rešpektujúcu jeho rigidný režim, citlivosť na stres a špecifické potreby. Uvedené je porušením práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

g) Porušenie práva na rodinný život spočíva v tom, že napadnuté uznesenia nechráni len právo otca na styk, ale majú chrániť aj právo maloletého na bezpečný, zrozumiteľný a psychicky zvládnuteľný kontakt.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu mestského súdu:

5. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti [§ 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

6. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému uzneseniu mestského súdu opravný prostriedok (odvolanie), ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti porušeniu práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu bol krajský súd. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

7. Z princípu subsidiarity konania o ústavnej sťažnosti vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba v tom prípade, ak o ochrane označených práv sťažovateľa nie je oprávnený rozhodovať iný orgán súdneho typu. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu. Inými slovami, sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

8. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 21/2018, R 76/2018) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (8Cdo/83/2017). Najvyšší súd tiež vyslovil, že dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu vo veci samej, ak žalobca (navrhovateľ, pozn.) s návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (neodkladného opatrenia, pozn.) nepodal žalobu a zo spisu nevyplýva, že by ju podal dodatočne; za podmienok uvedených v § 420 CSP je dovolanie proti takému uzneseniu prípustné (porovnaj sp. zn. 3Cdo/120/2019). Ústavný súd sa tak zaoberal otázkou, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným. Táto povaha rozhodnutia by otvárala možnosť pre dovolací súd preskúmať dôvodnosť dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP.

9. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný samostatne bez toho, aby bol súčasne s ním podaný aj návrh na začatie konania vo veci samej alebo aby takýto návrh na začatie konania na návrh o neodkladnom opatrení nadväzoval. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že v danom prípade nejde o neodkladné opatrenie majúce charakter rozhodnutia vo veci samej, keďže bolo vydané v rámci konania vo veci samej, ktoré stále prebieha. Sťažovateľka však neuviedla, o aké konanie vo veci samej ide, a ani ho neoznačila spisovou značkou. Ústavný súd v súčinnosti s mestským súdom zistil, že na mestskom súde je vedené konanie sp. zn. B5-59P/130/2018 vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému na čas

po rozvoze manželstva. Ústavný súd tiež zistil, že predmetné konanie bolo právoplatne skončené vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 59P/130/2018-503 zo 16. decembra 2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12Cop/39/2023-2856 z 25. marca 2025 právoplatným 10. mája 2025. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6CdoR/16/2025 z 26. februára 2026 (právoplatným 16. 4. 2026, pozn.) síce zrušil rozsudok krajského súdu z 25. marca 2025 v časti úpravy styku a trov konania a rozsudok bývalého okresného súdu zo 16. decembra 2020 v časti úpravy styku a trov konania a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie, avšak uvedené nemení nič na tom, že v čase podania návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia (2. 12. 2025), ako aj vydania napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie (22. 12. 2025) a odvolacieho súdu (24. 2. 2026) konanie vo veci samej, v rámci ktorého by bolo vydané uznesenie o neodkladnom opatrení, neprebiehalo.

10. Vo veci sťažovateľky teda ide o prípad, keď návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nebol podaný počas konania (vo veci samej), čo znamená, že dotknuté súdne konanie končí rozhodnutím všeobecného súdu o tomto návrhu.

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017). Obsahové znaky a jednotlivé prvky práva na spravodlivý proces pritom vyplývajú aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Medzi čiastkové práva tvoriace právo na spravodlivý proces totiž patria aj zákaz svojvoľného (arbitrárneho) postupu súdu alebo ústavnoprocený deficit v dôkaznom konaní (zákaz deformácie dôkazov, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, uvalenie excesívneho dôkazného bremena a pod.).

12. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta arbitrárnosť, nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, nevysporiadanie sa s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky a ňou predloženými dôkazmi, teda tzv. vady zmätočnosti konania. Ide o argumentáciu, ktorá aj podľa rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a ústavného súdu štandardne zodpovedá posúdeniu námietok uplatnených z dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolacím súdom, ak miera tvrdeného porušenia procesných práv strany mala nadobudnúť intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces (pozri napr. IV. ÚS 534/2022).

13. Bez toho, aby ústavný súd vstupoval do výlučnej právomoci dovolacieho súdu posudzovať podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajú prieniky vo viacerých čiastkových zložkách práva na spravodlivý proces. Ide osobitne o zákaz svojvôle a právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ich rozsah dáva ústavnému súdu dostatočný dôvod na prijatie predbežného a formálneho záveru o prípustnosti dovolania, ktorý si pre účely splnenia podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti môže dovoliť vysloviť. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu

sťažovateľka disponovala účinným prostriedkom nápravy (dovolanie). Právomoci ústavného súdu tak v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou sťažovateľky (resp. jej tvrdením o vade zmätočnosti) zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať.

14. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania v súčinnosti s mestským súdom zistil, že sťažovateľka dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nepodala, teda nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd priznáva (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

15. Vzhľadom na to, že za danej situácie existovala možnosť domáhať sa ochrany práv prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktorú sťažovateľka v konaní preukázateľne nevyužila, ústavný súd dospel k záveru o neprípustnosti podanej ústavnej sťažnosti. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovateľka v okolnostiach prejednávanej veci mala.

16. Ústavný súd zároveň dodáva, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti netvrdila a už vôbec nepreukázala, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Neprichádza teda do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Niet preto žiadneho dôvodu, aby sa ústavný súd odchýlil od svojej konštantnej judikatúry a rezignoval na spomínaný princíp subsidiarity, zachovajúc tak rovnosť pri poskytovaní ochrany vo vzťahu k iným sťažovateľom.

17. Na základe uvedených skutočností sa ústavný súd meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv, ale túto pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu